

Història d'una dona confinada

El mesos de confinament van ser els pitjors de la meua vida. Ell sempre havia sigut un home amb caràcter. La seva masculinitat i la seva capacitat d'emprendre van ser el que em va enamorar. Confiava tant en ell que quan em va proposar deixar Barcelona i traslladar-nos a viure a Calonge em va semblar una gran idea. Acabava de patir un avortament i un canvi d'aires seria molt bo per tots dos. Deixava les meves arrels però no marxàvem pas tan lluny.

La primera vegada que li vaig dir de convidar a una amiga a passar el cap de setmana el seu semblant es va tornar trist. El vaig mirar interrogant i em va convèncer de que volia gaudir de temps per nosaltres sols. La seva resposta em va afalagar. Mai m'havia sentit tant estimada.

Jo havia deixat la meua feina a Barcelona i estava cercant alguna nova possibilitat al Baix Empordà. La primera oportunitat que em va sortir era a la Bisbal. Ell em va dir que estava massa lluny i que les despeses de cotxe i el temps que invertiria en el trasllat no compensaven econòmicament. Vaig rebutjar la feina.

Vivíem feliços. Pràcticament cada matí, ben d'ora, fèiem un passeig pel camí de ronda vora la Torre Valentina. Els dissabtes buscàvem un restaurant per sopar i fèiem llargues sobretauls imaginant el nostre futur. Desitjàvem crear una família amb dos nens.

Al març ens van confinar. Ell treballava a casa fent teletreball. Jo dedicava el dia a netejar, cuinar, llegir i veure algun programa de televisió. De tant en tant, feia un zoom amb la meua família i la meua única amiga, però ell necessitava l'ordinador. Jo no en tenia. Estava molt estressat per la feina, sempre tancat al seu despatx, i només em deixava connectar-me uns cinc minuts. Com no podia utilitzar el zoom feia vídeo trucades, tancada a l'habitació, al costat del seu despatx. Un dia, va entrar, de sobte, mentre estava parlant amb la meua mare. El seu to de veu era fort i agressiu. Em va dir que fes el favor de parar de parlar per telèfon, que era impossible concentrar-se, que s'escoltava tot. A la nit, em va demanar perdó. Em va explicar que es sentia molt estressat, que jo no era conscient dels problemes que tenia a la feina.

Una tarda, el vaig sentir cridant al seu despatx. Donava cops de puny a la taula. A l'hora de sopar, es va asseure a taula sense dir res i amb mala cara. De cop, va agafar el plat i el va tirar a terra. Es va aixecar i donant voltes per tot el menjador va començar a escridassar-me dient que aquell menjar era fastigós, que semblava mentida que tenint tot el dia lliure no fos capaç de preparar alguna cosa decent, que no servia ni per cuinar. Vaig marxar corrents i em vaig tancar al bany plorant desconsoladament.

Ell va començar a donar puntades a la porta exigint-me que fes el favor d'obrir. Al cap d'uns minuts, que em van semblar eterns, es va calmar i va començar a plorar a l'altre costat de la porta. Somicava «Ho sento, ho sento, perdona'm, estic molt estressat, has de tenir paciència amb mi».

Tot va anar bé després d'aquell incident. Ell estava calmat i molt dolç. Dia sí, dia no, fèiem l'amor per tornar a quedar-me embarassada, encara que, d'una forma molt freda, quasi automàtica. Fins que un matí va tornar la bogeria. Jo arribava de fer la compra. Ell va entrar al cuina cridant «Ets una inconscient, fes el favor de netejar amb lleixiu tot el que has comprat. Què no veus les notícies? S'ha de rentar tot!... I quines merdes has comprat? Com t'he de dir que hem d'estalviar? No guanyes ni un duro i gastes en xorrades. S'ha acabat!, a partir d'ara faré jo la compra, tu ets una inútil».

A vegades pensava que vivia un malson i que més tard o més d'hora em despertaria, però el malson no acabava mai i jo no sabia quan de temps més aguantaria. No entenia què estava passant. Em sentia molt culpable i beneïta. Vaig començar a no sortir de l'habitació per no generar discussions. Poc a poc, em vaig anar deixant, els cabells bruts amb arrels, tot el dia amb pijama i molts dies no em dutxava. Aquella nit, ell volia fer l'amor, però no va poder. De cop, es va aixecar del llit i em va dir: «Fas pudor! Com vols que trempi amb el fàstic que fas? Quina mala sort he tingut amb tu! Ets tant inútil que no pots ni engendrar un fill!». Aquella vegada no em va demanar perdó.

A l'endemà, va entrar a la habitació, jo estava llegint un llibre. Em va arrencar el llibre de les mans. «Què és això? Una novel·la eròtica? No fas l'amor amb mi però t'excites llegint aquestes porqueries!» Alguna cosa va passar dins meu que em va encoratjar. Em vaig aixecar i li vaig arrencar el llibre de les mans dient-li que ja n'hi havia prou. Al instant, vaig sentir un dolor intens a la galta. M'havia clavat una bufetada amb totes les seves forces. Vaig restar uns minuts tirada al llit sola i plorant. Sentia una escalfor molt intensa a la cara. «Com m'està passant això?». No m'ho podia creure. Jo no era així. Mai havia entès com una dona podia deixar-se sotmetre. Ara ho entenia. Et sents dèbil, fràgil, indefensa i sola.

Malgrat tot, vaig ser una dona afortunada. La meva família i els meus contactes em van ajudar a sortir d'aquell infern. I sobretot, la meva força interna, que encara que malmesa va aconseguir ressorgir.

Ara torno a viure a Barcelona, però avui he vingut a passar el dia a Calonge. No vull privar-me del seus paisatges i les seves platges. Mai tornaré a tenir por. Ell ha marxat, no se on està, ni m'importa. Per primera vegada, des de fa molt temps, passejo en pau, em sento lliure i forta.